

# **laten we zacht zijn – Ton Lemaire**

*- kleine ode aan een vergeten filosoof –*

*laat ons beproeven  
het mededogen, de twijfel  
verwelkomen als een  
verwante gast – we slopen*

*de burcht op de rots, noemen  
onze goden een duurzame  
droom; we zoeken*

*het heldere woord dat  
de duisternis aftast zoals  
een rivier de bodem:*

*de voorlopige bocht, de  
aarzelende omsingeling  
van weerstand, verharding  
met wilgenroosjes in de zoom*

*laat ons beproeven het zachte  
gebaar, het spreken in  
sourdine, het open huis  
dat licht werpt op de heuvels*

*verzaken we aan de gebalde  
vuist, het slaan op wankele  
tafels: we drinken samen  
de wijn van verwondering,  
delen het tedere brood  
van mededogen*